Bir Ömürlük Misafir

Gatbaş

Tilki Kitap

tilki
Kitap

BİR ÖMÜRLÜK MİSAFİR
Gatbaş

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Okan Akyüz
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Nuri Çam

1. Basım, İstanbul, Eylül 2026
ISBN: 978-625-360-013-6
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BİR ÖMÜRLÜK MİSAFİR

Gatbaş

BİR ÖMÜRLÜK MİSAFİR

Açıyorum gözümü, bir karanlık kuytu.
Kaldıramıyorum başımı ışığa.
Dökemiyorum kâğıda cümlelerimi dökülmeden önce.
Dile gelmiyor yürekte cilt cilt olan her neyse.
Huzur bazen kısa bir cümle, bazen serin bir bahçe.
Bahar bir pencere
Manzara ise belki gündüz, belki gece.
Sahi umutlarımız nerede.
Akan gözyaşlarımız nerede?
Nerde ağlarken kulaklara varan ağızlarımız?
Kendi kilit kuytusu ansiklopedi ağızlarımız nerde?
Biz neredeyiz?
Nereye gitmekteyiz.
Nereden gelmekteyiz.
Gitmekte miyiz, gelmekte miyiz?
Yine suallerdeyiz.
Cevapsız sualler gecesindeyiz.
Yine gecedeyiz.
Yine yalnızlık penceresinde kâğıt ve kalemimizleyiz...

İsmini koyamadığım bir yazım hikâyesine daha başlıyorum.
Başlarken geleceği hadım etmek geldi içimden çünkü güneş yarına gebe, gelecek ise acılara.
Yarınlarda güneşler olsun isterim.
Acılara tahammülümü arttırmak zorunda kalmak istemiyorum.
Ben güneşe gülümsemek isterken acılar sırtımda hançer misali varlığını hissettirsin istemiyorum.
İstemek ve istememek arası geçip giden ömrümde biliyorum, yakaladıklarım kaçırdıklarımdan az.
Bense geçmişimde takılıp kalıyorum.
Belki bir kış gecesinde sobanın yanında uyuyakalan ben.
Belki okul dönüşü televizyon karşısında kendini yorgunluğa teslim eden ben.
Belki de gürleyen gökyüzünde korkuyla yorganın altına sığınan ben.
Benim ben olduğum benliğimi katıksız iyi hissettiğim tek yer geçmişim, çocukluğum.
Yorgunluklarımı uykuyla telafi edebildiğim çocukluğum.
Keşkelerle başlayan cümlelerime bir yenisini daha ekleyip bitirmek istiyorum.
Keşke uykuların anlamı benim için sadece yorgunluğun telafisi olsaydı.
Keşke büyümeseydim de uyku yarı ölüm olmasaydı...

Yine yorgun ve yoğun bir gecenin ardından ayaklarım yürür hedefe.

Ben bu yorgunluklara pek aşinayım.

Oysaki gücümün yettiğini hiç sanmıyorum.

Belki de günden güne hissizleşiyorum.

Belki de hissizleşmek ve bu terkidiyarı hızlandırmamak için mücadele veriyorum.

Ayaklarım yürürken zihnimin beni esir almasını seyretmekten başka bir şey gelmiyor elimden.

Her yanımda sesler.

Her yanımda derin nefes almamı gerektiren hisler.

Her yanımda korkularım pusuda.

Yüzleşmek için bekliyorlar kapıda.

Bense her yeni dakika gitmekteyim.

Gittiğime sevinmekteyim.

Yok sırtımdaki kambura çarelerim.

İçimi yakan kaçışlarım ve acziyetlerim.

Yazmak mı zor yazmaktan kaçmak mi?
Kalemi elinde bulmak mı zor bırakamamak mı?
Damla damla içten içe kâğıda dökülmek mi korktuğum.
Korktuğumla yüzleşmek mi yoksa?
Fazla anlam yüklemekten uzak durmaksa niyetim, neden bu dert edişlerim?
Beni yıkan korkularım mı?
Yoksa korktuklarımdan kurtulamayışım mı?
Uzun uzadıya yazmaktan çekinmelerim neden?
Gözyaşlarımı paramparça dört bir yana savurmaktan mı yoksa ağlayamayıp boğazıma düğümlemek mi?
Yine geldi sonbahar.
Korkularımla yüzleşme geceleri.
Heyecanla sabaha uyanma günleri.
Yine geldi, kalem elimde parça parça haykırır kâğıda gecelerce...
Dışarıda yağmur, içeride kâğıda dökülen kelimeler...

Sessizliğin sesiyle baş başa buldum kalbimi.

Masamda kahvem, elimde kalem, dilimde kelam, kâğıdımda ise hikâyem...

Tüm bu sessizliklerimi bunca kalabalığıma borçluyum.

Bir melodi ile hüznümü harmanlamaya ramak kala gökyüzüne dikiyorum gözümü.

Derin bir nefes alarak tutmuyorum artık mürekkebimi ve yine beyan ediyorum kendimden zerrelerimi.

Zorlanıyorum bazen iki kelimeyi bir araya getirmekte.

Acizliğim sessizliğe erişememekten.

Bu sesler mâni oluyor kalemimin kâğıda parça parça dizilmesine.

Bir ses duyuyorum sanki yutkunamayan, her bir kelimeyi unutan, hatırlamayan ihtiyar misali.

Ve susuyorum, çaresizce terk ediyorum kalemi.

Yine apansız bir gecenin koynuna teslim etmekteyim kendimi.

Dışarıda sokak lambası, içeride gözyaşlarımın parıltısı ile başımı yastığa gömüyorum.

Bazen bir kâğıt tanesi, bazen bir kumaş parçası, bazense bir yastık sarılıyor gözyaşlarıma.

Bense tüm acziyetimle hüngür hüngür ağlıyorum.

Bazen mürekkep oluyor gözyaşlarım, bazen koca bir hançer, bazen ise tüm mutlulukların tarifi...

Sabırla işliyorum gönlümü.

Bir gelin misali hazırlıyorum cümlelerimi.

Süslüyorum hüznümle ve yolcu ediyorum dertli olan tüm gönüllere.

Bir yalnızlık karşılıyor gelinimi.

"Hoş geldin." diyor ey sevgili.

Gel beraber alacakaranlıkta, sen beyaz gelinlik, ben karamsar gökyüzü, teslim olalım yağmura...

Kavuşmak için tekrar bekleyelim geceyi.

Gecedir bizi kavuşturan.

Gecedir kalemi şair yapan.

Gecedir yalnızlığımızda tüm acı gerçekleri yüzümüze vuran...

Ben baştan aşağı bir kitabım.
Yaşanmışlıklar,
Yalnızlıklar,
Tam otuz sene bu dünyanın sırtında yuvarlanışlar.
İşte ben buyum.
Etten kemikten.
Ve bu yazdıklarım yalnızca gönülden.
Yüz yüze kalınca kendimle mahcubiyetimi ancak yazarak unutuyorum.
Nefes alır gibi, yeni güne uyanır gibi hayatta kalmak için beslenmek gibidir benim için yazmak.
Ben yalnızlığımdan beslenirim.
Yalnızlığımdan cümleler yetiştiririm.
Karanlık geceye ışık tutan hayaller tohumu ekerim.
Cama vuran yağmur tanelerinden yüzlerce mısra çıkarabilirim.
Ben buyum, yalnızca gönlümden ibaretim.
Gönül Çalab'ın tahtı.
Elbet vardır her karanlık gecenin hayırlı bir sabahı.
Yeşertiyor ilham kalemi her yeni gece rengârenk sonbaharı.

Yaşım otuz oldu.
Sanırım olgunlaşıyorum.
Olgunlaştıkça duruluyorum.
Duruldukça kalemime sarılıp kendimi yalnızlığıma teslim ediyorum.
Daha farklı bakıyorum artık.
Daha başka hazlar ve arayışlar…
Acaba başkalaşıyor muyum kendime?
Ya da ben bu zamana kadar neredeydim de bulmaya başlıyorum kendimi?
Eskiden ıslanmak isterken yağmurda, şimdi ise yağmurun sesinde sessizliğimin çığlıklarını döküyorum kâğıda.
Sevmeye başlıyorum kendimi benliğimden uzaklaştıkça.
Uzaklaşıyorum buldukça kendimi dünyadan.
Yeni kelimeler türüyor göğsümden.
Yeni sessizliklere gebe kalıyor yutkunmalarım.
Düğüm oluyor boğazım sustukça.
Hüngür hüngür ağlıyor kalemim yazdıkça.

Bazı insanlar hayatımıza bir ömür kalmak için değil, bir ömür iz bırakmak için girer.

Kimi zaman bir sevdanın içinde kayboluruz, kimi zaman bir ayrılığın sessizliğinde kendimizi buluruz. Bazı duygular söylenemez, bazı yaralar anlatılamaz. İşte şiir, çoğu zaman insanın söyleyemediklerine açılan bir kapıdır.

Bir Ömürlük Misafir, doğum ve ölüm arası yaşamda insanın kendi içinde verdiği mücadeleyi anlatan şiirlerden oluşuyor.

Her şiirde başka bir hikâyenin, başka bir insanın ve belki de okuyanın kendi hayatından bir parçanın izini bulmak mümkün.

Çünkü hepimiz bu hayatta birer misafiriz.

Çünkü hepimiz aynı tabiata sahibiz.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786253 600136